

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΤΩ και η ασθενής εγγόνη του

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΩ

ΚΑΙ Η ΑΣΘΕΝΗΣ ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν (1870—71), ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῶν *Αθλιῶν* ἔγραψε βιβλίον, ἐπιγραφόμενον τὸ *Τρομερὸν ἔτος*, ἐν ᾧ διακρίνονται διὰ τὸ αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ τὰ ἐξῆς ὠραία ποιήματα. *Ἡ εἰσβολή*, — *Τουφεκισμὸς τῶν χωρικῶν*, — *Παρίσιοι ὑπὸ*

τὸ *ῥῆγμα*, — *Τὰ πτώματα τῶν Πρώσων ἐπὶ τοῦ Σηκονάνα κλπ.*

Τινὰ τῶν ποιημάτων τούτων εἶνε συγκινητικώτατα, ὅποιον εἶνε καὶ τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον «*Εἰς τὸ ἄρρωστον παιδίον κατὰ τὴν ὥραν τῆς πολιορκίας*». Ὁ μέγας οὗτος καλλιτέχνης, ὅστις κάλλιστα εἰξεύρει νὰ ἑμιλῇ πρὸς τὰ παιδία γλώσσαν ἐναρμόνιον καὶ θωπευτικὴν, ἐποίησεν εἰς τὴν ἀσθενῆ ἐγγόνην του, τὴν μικρὰν του Ἰωάνναν, τὰς ἐπομένους στροφάς, ἐνθα ἐνεστάλαξεν ὅλην τὴν τρυφερότητα τῆς δεινῆς σπαρασσομένης καρδίας του.

A L'ENFANT MALADE

PENDANT LE SIÈGE.

Si vous continuez d' être ainsi toute pâle
Dans notre air étouffant,
Si je vous vois entrer dans mon ombre fatale,
Moi vieillard, vous enfant;
Si je vois de nos jours se confondre la chaîne;
Moi qui sur mes genoux
Vous contemple, et qui veut la mort pour moi prochaine,
Et lointaine pour vous;
Si vos mains sont toujours diaphanes et frêles,
Si, dans votre berceau,
Tremblante, vous avez l' air d' attendre des ailes
Comme un petit oiseau;
Si vous ne semblez pas prendre sur notre terre
Racine pour longtemps,
Si vous laissez errer, Jeanne, en notre mystère
Vos doux yeux mécontents;
Si je ne vous vois pas gaie et rose et très-forte,
Si, triste, vous rêvez,
Si vous ne fermez pas derrière vous la porte
Par où vous arrivez;
Si je ne vous vois pas comme une belle femme
Marcher, vous bien porter,
Rire, et si vous semblez être une petite âme
Qui ne veut pas rester,
Je croirai qu' en ce monde où le suaire au linge
Parfois peut confiner,
Vous venez pour partir, et que vous êtes l' ange
Chargé de m' emmener.

VICTOR HUGO.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ.

ΕΡΩΣ ΑΦΟΠΑΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Ἡ ἀνθρωπότης μέχρι τοῦδε ὠνευρέθη τόσα καὶ τόσα ὄνειρα, καὶ τόσας ἰδέας παρεδέχθη καὶ ἀπέρριψε τὰ πάντα κατ' ὀλίγον ἐγήρασαν καὶ ἐπαλαιώθησαν, μόνον δὲ ὅ,τι ποιητικὸν καὶ γλυκὺ ἢ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης ἐπλάσε, διαμένει νέον καὶ ἀμάραντον. Καὶ εἶνε ἐποχὴ, ἥτις δὲν ἐδανείσθη παρὰ τῆς ἀρχαιότητος καλλιτεχνικὰς ἐμπνεύσεις; Καὶ ποιηταὶ καὶ ζωγράφοι καὶ ἐρμογλύφοι, δι' ὅλων τῶν αἰώνων δὲν ἔπαυσαν ἀντλοῦντες ὅ,τι καλὸν ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου ἐκείνης πηγῆς.

Ἐν τῇ σήμερον δημοσιευομένη εἰκόνι τοῦ γάλλου καλλιτέχνου Εὐγενίου Φρομάν, βλέπομεν τὴν *Ἀφροδίτην* εἰκονιζομένην πλήρη θεληγῆτρων, βαθείας μελαγχολίας, καὶ γλυκύτητος ἅμα καὶ καρτερίας. Διὰ τοῦ ὕγρου βλέμματός της θωπεύει τὸν μικρὸν της, ὅστις ἀκτινοβολεῖ καὶ εἶνε χαριέστατος, καὶ νομίζει ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ πετάξῃ. Ὡς φαίνεται δέ, ὁ κύριος οὗτος πολὺ ἀφθόνως ἔρριψε κατὰ τῶν ἀνθρώπων τὰ γλυκύπικρα βέλη του, καὶ διὰ τοῦτο λυπηθεῖσα ἡ μήτηρ του τοὺς ἀνθρώπους, ζητεῖ νάφοπλίσῃ τὸν μικρὸν *σγουρομάλληρ*, ἔστις περιστρέφεται ἐπὶ τῶν μητρικῶν γονάτων.

Ἀλλὰ καὶ τί ἂν τον ἀφώπλισε; Μήπως δὲν θάποδῶσῃ πάλιν τὰ ὄπλα του εἰς τὸν εὐστοχον τοξότην; Ὡ βεβαίως θὰ τα δώσῃ. Ἄν βλέπετε, ὅτι μαρτυρεῖ τοῦτο καὶ ἡ στάσις τῆς ὄνειροπολοῦσῃς μητρὸς, καὶ τὸ ὑπουλον βλέμμα τοῦ παιδίου; . . .

Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο εἶνε ἀπλοῦν ἅμα καὶ χαριέστατον, μαρτυρεῖ δὲ ὅτι ὁ ζωγράφος κέκτηται τὴν δημιουργικὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν ἄλλοι μὲν ὀνομάζουσιν *ἔξιν*, ἄλλοι δὲ *πρωτοτυπίαρ*.

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ANNAM.

Τὸ βασίλειον τοῦτο κείμενον ἐν τῇ πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδία, ὀρίζεται πρὸς Β. μὲν ὑπὸ τῆς Κίνας, πρὸς Δ. δὲ ὑπὸ τῶν Ἀγγλικῶν κτήσεων, καὶ τῶν βασιλείων τοῦ Βιρμάν καὶ τοῦ Σιάμ, καὶ διαιρεῖται εἰς 6 μεγάλα τμήματα, ἐξ ὧν κυριώτερα εἶνε ἡ *Τογγέρ* ἢ *Δραγγάη*, *Κοχιγγίνα* ἢ *Δραγγ*—*τρόγγ*, *Τσιάμπα* καὶ τὸ βασίλειον τοῦ *Μπαῶ*. Πρωτεύουσιν τὸ Ἀννάμ ἔχει τὴν *Χυέ* καὶ 23 ἑκατομμ. κατοίκων. Παράγει δὲ ὄρυζιον, ζάχαρην, τέϊον, ἀνανάς, πῆπει, κοράλλια, σίδηρον ἄφθονον, ἄλας, μάρμαρον, ἀλάβαστρον καὶ ὀλίγον χρυσὸν ἐν τοῖς ποταμοῖς. Οἱ Ἀνναμαῖοι εἶνε καθ' ὅλα ὅμοιοι πρὸς τοὺς Κινέζους, ἀλλὰ ῥωμαλαιότεροι. Ἡ γλώσσα καὶ ἡ γραφὴ των εἶνε σχεδὸν ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τῶν Κινέζων, ἔχουσι δὲ καὶ αὐτοὶ τάξεις λογίων καὶ μανδαρίνων. Πολίτευμα ἔχουσι δεσποτικὸν καὶ στρατὸν 450 χιλ., τὸ δὲ πυροβολικὸν των

εἶνε κατὰ τὸ Εὐρωπαϊκὸν σύστημα. — Περὶ τὸν Γ'. π. χ. αἰῶνα εἰσήγαγον οἱ Κινέζοι τὸν πολιτισμὸν εἰς τὸ Ἀνάμ, καὶ τῷ 1774 γάλλος ἱεραπόστολος διέδωσε τὸν Χριστιανισμὸν. Ἀλλ' οἱ συχνοὶ κατὰ τῶν ἱεραποστόλων διωγμοὶ ἠνάγκασαν τῷ 1858 τὴν Ἰσπανίαν καὶ Γαλλίαν νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Ἀνάμ, καὶ ἡ ἰσπανογαλλικὴ αὐτὴ ἐκστρατεία ἐγένετο αἰτία τῆς εἰς τὴν Γαλλίαν παραχωρήσεως τῆς Κάτω Κοχιγγίνας τῷ 1860.

Χίριν δὲ περιεργείας, δημοσιεύομεν κατωτέρω εἰκόνα, παριστάσαν θεατρικὴν παράστασιν. Κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἰδόντων τὸ Θερινὸν τοῦτο θέατρον, τὰ ἐν αὐτῷ διδασκόμενα δράματα εἶνε εἰδός τι μελοδράματος. Οἱ ὑποκριταὶ συνδιελεγόμενοι, ἢ μᾶλλον ἄδοντες, συνοδεύονται ὑπὸ ὀργανικῆς μουσικῆς, ἥτις θὰ ἦτο ὅπως οὖν ὑποφερτὴ, ἐὰν μὴ ἦσαν τὰ ὄργανα τόσῳ θορυβώδη ἢ ὀξέα, καὶ ἐὰν οἱ ῥοιδοὶ ὠρόντο μετ' ὀλιγωτέρως ἀγριότητος.

Η ΠΥΡΠΟΛΗΘΕΙΣΑ ΝΗΣΟΣ

ΔΙΠΤΗΜΑ

(Συνέχεια.)

πᾶς κρότος ἀκουόμενος, πᾶσα ἐν γένει κίνησις παράγεται ὑπὸ τινος ζώου ὠραίου ἢ ἀσχήμου, ἀβλαβοῦς ἢ ἐπιβλαβοῦς, ἐρπετοῦ, σαυροειδοῦς, βατραχοειδοῦς, πικροειδοῦς, τετραράχειρος καὶ παντὸς μεσολαβοῦντος εἶδους, τοῦ ὁποῖου καὶ μόνῃ ἡ θέα εἶνε πολυλάκις ἐπώδυνος.

Ἀλλὰ τὸ θέαμα τοῦτο τὸ ὄντως μεγαλοπρεπέστατον καὶ ἐπικωγόν, εἶνε μόνον παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν περθένων δασῶν, ἀφ' οὗ περιπτῆθη τις μιᾶς ὥρας δρόμον εἰς τὰς γνωστὰς ἀτραπούς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀνάγκη εἴτε ἡ τύχη σὲ ὠθήσῃ ἐνδότερον, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Οἱ κλάδοι εἶνε τόσῳ πυκνοί, ὥστε ἐὰν θέλῃς νὰ περάσῃς, πρέπει νὰ κατασχίσῃς τὰς χεῖράς σου καὶ τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν βράτων, αἵτινες ἐπ' ἀπειρον αὐξάνουσι κατὰ τε τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος.

Βεβαίως πατεῖ ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦσαι τίγρις ἢ Ἰνδὸς διὰ νὰ εἰξεύρῃς νὰναρριχᾶσαι. Διότι οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων συσσωρεύονται ἐνίοτε οὕτω πως, ὥστε κλείουσι τὴν ὁδὸν ἐφ' ἱκανὸν ὕψος καὶ μεταξὺ ἐκάστου κορμοῦ βλαστάνει ἐν ῥωμαλέον δενδρόλλιον.

Κατ' ὀλίγον τὸ δάσος πυκνοῦται φοβερά. Οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἐκεῖ, εἰ μὴ σύμπλεγμα κληματίδων καὶ ἀκανθῶδων δενδρουλλίων, εἶνε ὡς τι ὕψωμα ἀπιστεύτου πυκνότητος, ἔχον ὡς στήμονας δένδρα παχύτατα.

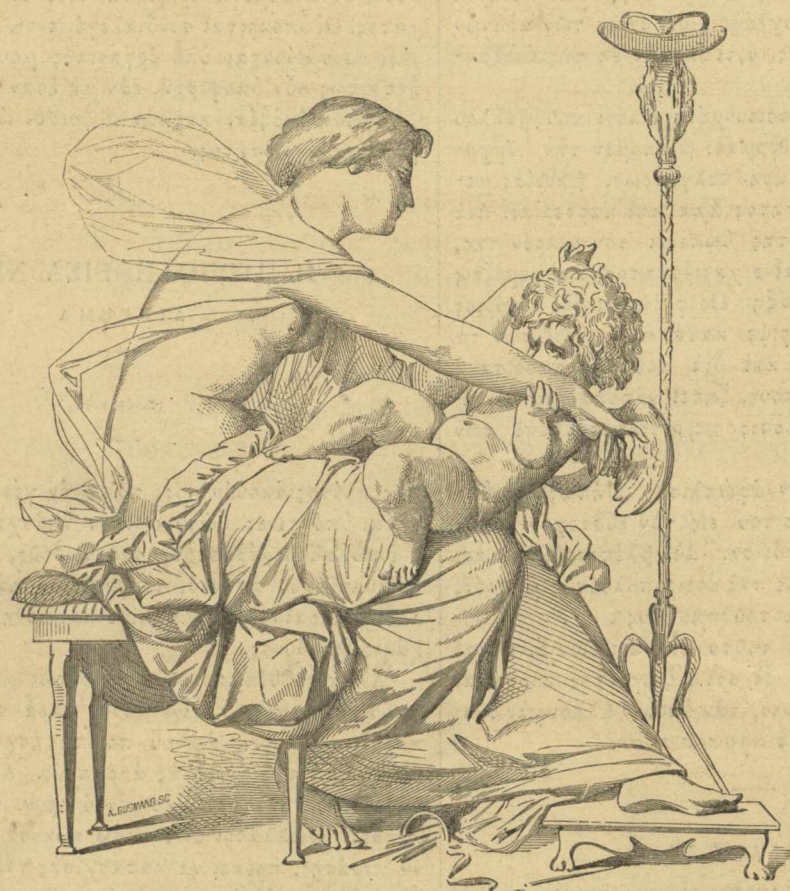
Τότε δὲ ἡ ἐντὸς τοῦ δάσους ὑπάρχουσα ζωὴ καθίσταται ἀκτανόητόν τι. Δεξιὰ, ἀριστερά, ἐνώπιόν σου, ὑπὸ τοὺς πόδας σου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, τὰ πάντα κινουῦνται, πηδῶσιν, ἄδουσι, συρίζουσι, μυκῶνται. Πάντα ταῦτα ζῶσι καὶ πάντα ταῦτα θανατόνουσι. Ἄ! Τί θέαμα θαυμαστόν, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ τα ἴδῃ τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καθήμενος ἐν τῷ θεωρείῳ του!

Μυριάδες πτηνῶν ποικίλων χρωμάτων και παντός μεγέθους σεΐονται και προσκαλοῦσιν ἄλληλα, ἐν ᾧ συγχρόνως στράτευμα πιθήκων ἐφορμαῖ ἐναντίον πέντε ἢ ἑξ̄ κακαοδένδρων, ἐκτὸς ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐξήπλωσε νεκρὸν τίγρις δι' ἐνὸς και μόνου κυπήματος τοῦ ποδὸς τῆς.

Ἐπὶ τῶν κορμῶν δὲ τῶν δένδρων ὡς κληματίδες ζωνταναί, ἔρπουσι σιωπηλὰ ἔντομα διαφόρου μεγέθους, και ἡλιακὴ ἀκτίς εἰσδύει λαθραίως διὰ τῶν πυκνῶν

φύλλων, μέχρι τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἀλλοκότως στίλβει ὡς καθρέπτης. Ἄλλ' ἐὰν προσέξῃς καλλίτερον, θὰ ἴδῃς ὅτι τὸ ἔδαφος εἶνε ῥυαῖς, ῥέων σιωπηλῶς ὑπὸ τὴν ξυλείαν ἐκείνην, ποτάμιον ἡρεμον, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὁποῖου ἰδοῦ ἀναφαίνεται τὸ χαίνον στόμα φοβεροῦ κροκοδείλου.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Ἄλφόνσος μόλις ἐξυπνήσας, ἐνόησε τὴν φρικώδη ὄντως θέσιν του; Τῷ ἔμενεν ἀκόμη τοῦλάχιστον δρόμος δέκα λευγῶν

ΕΡΩΣ ΑΦΟΠΛΙΖΟΜΕΝΟΣ

ὑπὸ Εὐγενίου Froment

ἐντὸς τοῦ δάσους, και πρὸς τοῦτο ἐχρειάζοντο τέσσαρες ἡμέραι, διότι διὰ νὰ προχωρήσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ δένδρινον ἐκεῖνο τεῖχος, δὲν ἔπρεπε νὰ πατή, πρὶν ἢ καταλεπτῶς ἐξετάσῃ ποῦ ἔμελλε νὰ πατήσῃ. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ δένδρον τι, πρὶν ἢ βεβαιωθῇ ὅτι ὀπίσω τοῦ δένδρου τούτου δὲν ἐκρύπτετο ἐχθρὸς τις. Ἀφίνα πλέον τοὺς Ἰνδοὺς, τῶν ὁποίων ἢ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον κρέας ἀγάπη δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξάλειφθῇ.

Ἄλλ' ἔπρεπε και νὰ φάγῃ. Καὶ τί νὰ φάγῃ; καρπούς; ἦτο ὅμως εὐκόλον νὰ κόψῃ; και ἔπειτα τίς ᾔδεν ἐὰν οἱ καρποὶ ἐκεῖνοι ἦσαν φαρμακεροὶ! Εὐτυχῶς περίξ τῆς κρεμαστῆς κλίνης του εὔρε δώδεκα φωλεὰς ψιττακῶν, τῶν ὁποίων ἔφαγε τὰ ὠά, δειπνήσας ὡς βασιλεὺς, δροσίσας και τὸν λαϊμόν του δι' ὀλί-

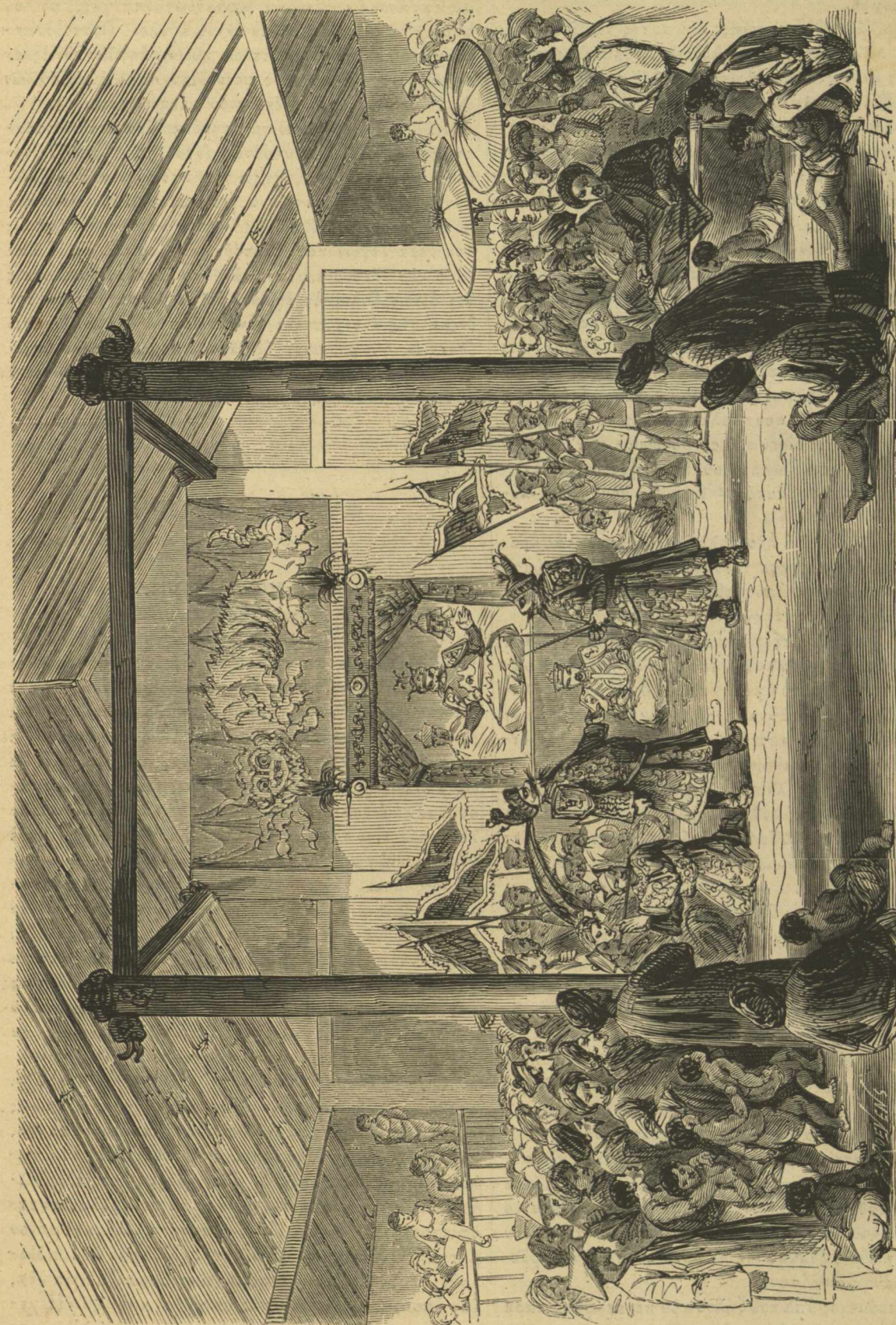
γῆς ῥακῆς, διότι, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχε παραλάβει τὴν φιαλίδα του.

Και ναὶ μὲν ἡ κοιλία του ἠσύχασεν ὀλίγον, ἀλλ' ὅμως ἦτο κατάκοπος και ὁ Βαθὰο εἰξευρεν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἢ φυγῇ του, εἶχεν ἀνάγκην δυνάμεως, ἀλλὰ δυνάμεις δὲν εἶχε. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς κλίνης του διότι τὸ μέρος τοῦτο ἦτο πολὺ καλόν, διότι και κλίνην καλὴν εἶχε και ὠά ὅσα ἤθελε, και τὸ κυριώτατον, ἦτο πολὺ μακρὰν τοῦ φρουρίου Σαλέμ, ὥστε ἦτο ἀσφαλῆς.

Περὶ τὴν δύσιν δὲ τοῦ ἡλίου, ὅτε ὁ καύσων ἐμετριάσθη, ἐπεθεώρησε τὰ περίξ δένδρα, και ἀνεκάλυψε μέρος τι, διὰ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο, ἀν παρουσιάζετο ἀνάγκη φυγῆς, νὰ σωθῇ, διανύων ἐν τέταρτον τῆς λεύγας ἐντὸς

ἡμισείας ὥρας. Ὀλίγη μόνον γυμναστικὴ ἐχρειάζετο.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἐκοιμήθη, ἐλπίζων εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ANNAM. — Θέστρον.

ἐκείνη μουσική, ἐν μέσῳ τῶν φύλλων τοῦ δάσους, μυστηριωδῶς καλυπτομένων ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτός. Κατὰ τινα δὲ ἔκθεσιν, ἐν τῷ δάσει τῶν Βιγκενῶν συνήθροισον καθ' ἑκάστην 140 ὀκάδας, ὅ ἐστι τριάκοντα πέντε χιλιάδας περίπου Μηλολόνης. Διήρηκεσε δὲ ἡ καταδιώξις αὕτη δεκαπέντε ἡμέρας. Τοῦτ' ἔστι ἐν μόνῳ τῷ δάσει τῶν Βιγκενῶν, συνάγονται κατ' ἔτος Μηλολόνη ζυγίζουσαι 900 ὀκάδας, ἧτοι ὑπὲρ τὰ 2 ἑκατομμύρια τῶν φθοροποιῶν τούτων ἐντόμων.

Πολλοὶ ἐπιχειρηματίαι ἀπειράθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς Μηλολόνης εἰς ἐπιχειρήσεις ἐπικερδεῖς, ὡς λ.χ. νὰ ἐξαγάγῳσιν ἐξ αὐτῶν ἔλαιον· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ δοκιμαίαι τῶν ἀπέτυχον, διότι καὶ μὲν τὸ ἔλαιον εἶνε εὐχρηστον εἰς πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τὸ κέρδος ὁμῶς εἶνε ὀλίγον ἀναλόγως τῶν ἐξόδων, καὶ διὰ τοῦτο παρητήθησαν τοῦ ἐπιζημίου τούτου κέρδους.

Ἐνεῖδος Μηλολόνης εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὀνομαζομένη *Μηλολόνη Χρυσή*, τὴν ὁποίαν κοινῶς τῶρα ὀνομάζομεν *Χρυσόμυιαν*, διὰ τῆς ὁποίας διασκεδάζομεν παιδία ὄντες, τὴν ὁποίαν κρατοῦντες διὰ κλωστῆς δεδεμένην, νομίζομεν ὅτι κρατοῦμεν *κάτι τι*. Τὸ πράσινον καὶ χρυσοῦν χροῖμά της, τὸ διὰ λεπτοτάτων καὶ ἀκανονίστων λευκῶν γραμμῶν κομῶμενον, εἶνε γλυκύτερον καὶ θαυμαστόν, ἰδίως ὅτε

ἀκτινοβολεῖ, πληττόμενον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ *Χρυσόμυια* πετώσα ἔχει τοῦτο ἴδιον, ὅτι ἔχει πάντοτε τὰ ἔλυτρά της κλειστά, καὶ δέν τἀνοίγει ὡς ἡ κοινὴ Μηλολόνη καὶ τᾶλλα κολεόπτερα. Μόνον δὲ δσάκις θέλει νἀνοίξῃ ἢ νὰ κλείσῃ τὰς πτέρυγας της, ὑψώνει ὀλίγον τὰ ἔλυτρά της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τἀνοίξῃ καὶ αὐτά. Ἀγαπᾷ δὲ πολὺ τ' ἄνθη τὰ ἐκλεκτότατα, καὶ οὐχὶ σπανίως κόπτοντες ῥόδον δροσερὸν καὶ εὐώ-

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. — ΜΗΛΟΛΟΝΗ καὶ μεταμορφώσεις αὐτῆς.

δες, εὐρίσκομεν ἐντὸς αὐτοῦ κοιμωμένην Χρυσόμυιαν.